

ÎNTREGUL POPOR A VOTAT

ÎNTR-O ATMOSFERĂ SĂRBĂTOREASCĂ, PLINĂ DE ÎNSUFLEȚIRE

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VA!

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

Anul XXXIV Nr. 6552 | Luni 8 martie 1965 | 4 PAGINI — 30 BANI

7 MARTIE

La chemarea Frontului Democratiei Populare, milioanele de cetățeni ai patriei noastre s-au prezentat ieri cu inimile pline de bucurie în fața urnelor de vot. A fost o zi bogată în manifestări sărbătorești variate ce au dat expresie sentimentelor de dragoste și atașament ale poporului față de regimul democrat-popular, față de cauza construcției socialismului în țara noastră.

Pe întreg cuprinsul Republicii — din pădurile Maramureșului pînă la Dunăre, de la obcinele Sucevei pînă în șesurile Banatului — locuitorii orașelor, comunelor și satelor, bărbați și femei, tineri și vîrstnici au votat în masă, încă din primele ore ale dimineții — aceasta constituind una din caracteristicile principale ale întregii desfășurări a alegerilor. Pînă la amiază aproape toți alegătorii din toate regiunile țării își exercitaseră acest drept cetățesc conștințit de Constituție.

Prin amploarea pe care a cunoscut-o, ziua alegerilor a constituit totodată o puternică afirmare a adîncului spirit de răspundere și a entuziasmului cu care oamenii muncii participă la conducerea treburilor țării, a înaltei lor conștiințe cetățenești, a convingerii că iau parte la un act deosebit de important pentru dezvoltarea

și întărirea continuă a orînduirii noastre socialiste.

Întreaga atmosferă în care s-au desfășurat alegerile a reliefat optimismul, adîncă încredere în viitor a poporului nostru, liber și stăpîn pe propria soartă, constructor entuziast al României socialiste.

În circumscripțiile unde a candidat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej și ceilalți conducători ai partidului și statului, precum și la secția unde au votat conducătorii, alegerile au prilejuit emoționante manifestări ale dragostei oamenilor muncii față de partid, ale coeziunii și unității trănice a poporului în jurul partidului și guvernului.

Ziua de 7 martie reprezintă o nouă și puternică afirmare a hotărîrii întregului popor de a pași neabătut înainte pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului, de a-și făuri, sub conducerea încercatelor sale călăuze — Partidul Muncitoresc Român — o viață tot mai fericită, mai înfloritoare.

Întregul popor pășește înainte cu elan, muncind pentru continua înflorire a Republicii Populare Romîne, pentru noi victorii ale socialismului, pentru bunăstare și pace.

Orele 18: 99,39 la sută din totalul alegătorilor

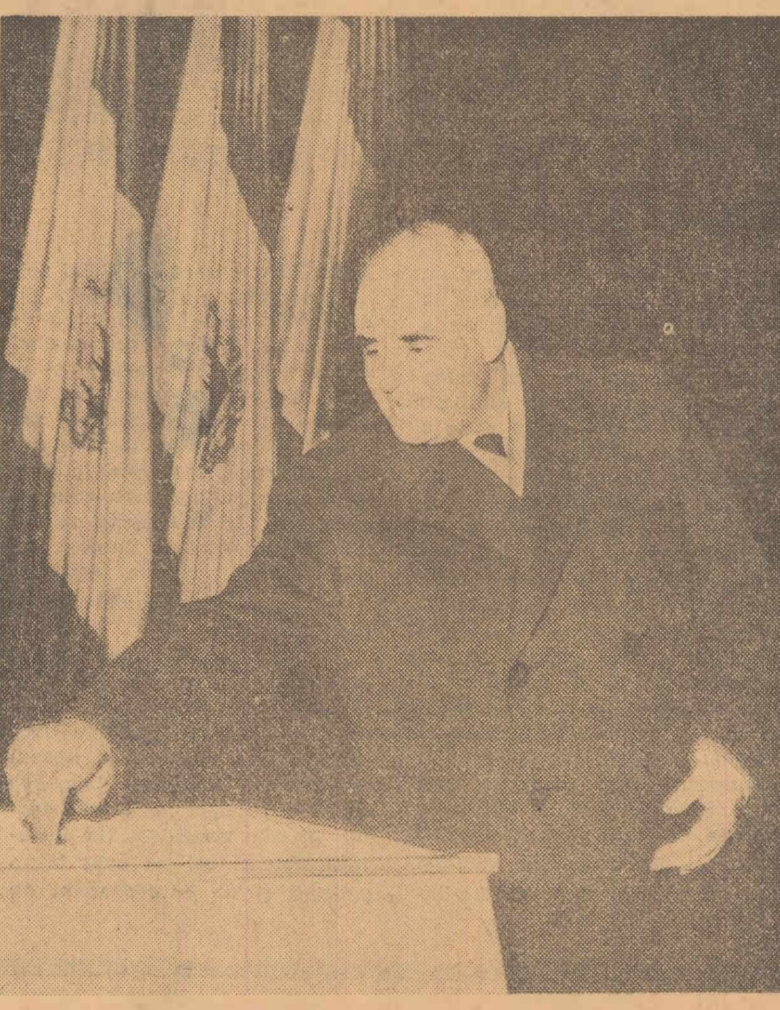
Marea majoritate a alegătorilor de la orașe și sate s-au prezentat la vot încă în primele ore ale dimineții. Astfel, pînă la orele 12 s-au prezentat la vot 87,2 la sută din totalul alegătorilor.

La orele 15, telegramele sosite din întreaga țară anunțau că pînă la această oră s-au prezentat la vot 97,08 la sută din totalul alegătorilor. În regiunile București, Brașov, Galați, Iași și Mureș-Autonomă Maghiară, pînă la orele 15 votaseră peste 99 la sută din totalul alegătorilor înscrși în listele electorale. Pînă la această oră au votat toți alegătorii înscrși în listele electorale din 63 de raioane și orașe de subordonare regională.

Pînă la orele 18, în întreaga țară se prezentaseră la vot 99,39 la sută din totalul alegătorilor înscrși în listele electorale. În 104 raioane și orașe de subordonare regională la această oră votaseră absolutul cel înscrși în listele electorale.

În orașul București, pînă la orele 18 votaseră 98,41 la sută din totalul alegătorilor înscrși în listele electorale. În circumscripția electorală nr. 1 „Grivița roșie”, pînă la orele 18 au votat 99,40 la sută din alegători. În raioanele „16 Februarie”, „N. Bălcescu” și „23 August” din Capitală, pînă la acea oră s-au prezentat la vot peste 99 la sută din alegători.

Votează conducătorii partidului și statului

Cartierul bucureștean Steaua din vecinătatea glorioasei „Grivițe roșii”. Aici, în bătrînul cartier muncitoresc, strălucit de două din marile magistrale noi ale Capitalei ce alinază kilometri întregi de blocuri moderne — Calea Griviței și Bulevardul 1 Mai — se află secția de votare nr. 19 din circumscripția electorală nr. 1, unde candidaază pentru Marea Adunare Națională tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Amenajată în clădirea școlii medii „Aurel Vlaicu”, secția a cunoscut, încă din primele ore ale dimineții, atmosfera caracteristică întregii țări în această zi a alegerilor. Mii de cetățeni — muncitori, maeștri și ingineri de la uzina „Grivița roșie”, mecanici și fochiști de la Depoul București-Călători, lucrători din Direcția Generală C.F.R. și din Ministerul Transporturilor, textiliști de la „Dacia”, oameni ai muncii de la întreprinderile „Electrofar” și „Tehnometal”, bătrîni pensionari ceteriști, tineri — votează. Ei își exercită acest drept cu satisfacția ce le-o însușă tabloul mărețelor realizări ale patriei socialiste, tablou ce-și află o dragăoară intruchipare în însăși înfățișarea cartierului lor, în propria lor viață. Mîinile lor harnice au făcut în această perioadă utilaje moderne pentru industria chimică, aparate electrotehnice, țesături tot mai frumoase, au condus moderne locomotive pe drumurile țării, au ridicat noi construcții. Numai în ultimii 4 ani în raionul „Grivița roșie” au fost date în folosință aproape 8000 de apartamente; s-au construit pentru copii cetățenilor 9 localuri noi de școli, numărul sălilor de clasă ajungînd acum la 323. La partenerul noilor blocuri au fost amenajate numeroase unități comerciale, numai Calea Griviței numărînd peste 50 asemenea unități.

Pînă după-amiază votaseră peste 99 la sută din numărul total al alegătorilor — Grivița tînd, parcă, să dea și prin aceasta un însuflețitor exemplu. Cetățenii primei circumscripții electorale a Capitalei au avut bucuria ca în această zi să primească în mijlocul lor pe conducătorii de partid și de stat veniți să voteze. Sosirea la secția de votare a tovarășilor Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Emil Sodinăraș, Petre Stoica, Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Alexandru Moghioroș, Alexandru Birădeanu, Dumitru Colu, Leonte Răutu, Leon-tin Sălăjan, Ștefan Voitec și Mihail Dalea a fost salutăată cu deosebită căldură. Alegătorilor prezenți li s-au alăturat un mare număr de cetățeni din cartier. Ei au aplaudat și ovacionat puternic pentru Partidul Muncitoresc Român, pentru guvernul țării, pentru victoria în alegeri a Frontului Democratiei Populare!

După intrarea în sediul secției, conducătorii de partid și de stat li se înmînează buletinele de vot pe care apoi le introduc în urna drapată cu mătase albă. În timpul votării, afară în fața clădirii, pe stradă, se adună noi și noi grupuri de cetățeni. La ieșirea din secția de votare răsuna din nou alamații puternice și aplauze. Este o expresie conștientă a dragostei oamenilor muncii pentru conducătorii partidului și statului nostru, a legăturii indestructibile dintre partid și popor, a încrederii neșrămutate în politica partidului. Conducătorii de partid și de stat răspund cu căldură aclamațiilor multimi care a format, acum la plecare, un adevărat culoar viu de-a lungul străzii.

Cetățenii circumscripției electorale nr. 1 și-au afirmat din nou în această zi hotărîrea de a imbogăți continuu bilanțul succeselor, de a munci cu hărnicie și spirit de buni gospodari pentru dezvoltarea și înfrumusețarea cartierului în care locuiesc. Participarea masivă la vot încă din primele ore ale dimineții, călduroasa primire făcută conducătorilor de partid și de stat au oglîndit puternic hotărîrea de a pași înainte, pe drumul arătat de partid — drumul socialismului, bunăstării și păcii.

Ion MARGINEANU
Constantin MITEA

În fața uneia din mîile de secții de votare. (Comuna Dorobanțu-Călărași)

LÎNGĂ O URNĂ

Secția de votare nr. 38 din raionul Nicolae Bălcescu. Holul localului (o școală nouă) e plin de lume.

— Îi mai găsim pe cei care au votat primii?

— Firește.

— Cine sînt?

— Noi.

„Noi” — adică membrii comisiei. Toată ziua aceasta fiind la dispoziția cetățenilor, de la primul pînă la ultimul minut al votării, ei au finit, înainte de toate, să-și înceapă ziua prin votul lor. Iată-i acum în plină activitate, concentrați asupra listelor, înmîinînd listele alegătorilor cele trei buletine. Toți din comisia sînt de la „Autobuzul”, președintele secției de votare, Gheorghe Pîlulescu, este inginerul șef de concepție al uzinei, vicepreședintele, Ion Popescu, — electrician auto, secretara, Ligia Ielner — inginer proiectant. La masa comisiei se mai află doi matiferi, un matier de la școală și un funcționar.

Sub privirile lor, pe liste, 2298 de alegători. N-au trecut decît puține minute, și citeva zeci au și trecut prin fața urnei care, asemenea unui uriaș magnet, atrage rînd pe rînd volurile. Atmosfera are în ea, deopotrivă, și ceva sărbătoreț și ceva de lucru, oamenii sînt preocupați și e greu încă de înfrînat o discuție. Chipuri, nenumărate chipuri se perindă. Mersul, gestul mîinii care primește buletinele — totul comunică seriozitate, răspundere cetățenească.

Doi oameni în vîrstă, soții Tucmeanu, depun instantaneu aproape volul. „Să fie cu noroc!” exclamă femeia în timp ce palma ei subliniază printr-o scurtă apăsare delicată, pe urnă, cuvintele rostite. El, vopsitor la „Autobuzul”, ea — pensionară. Un bărbat tînar, brunet, cu o mustăcioară a la „Luigi”, strînge cu fermitate mîinile celor din comisie. E Ghiță Elefterie, forjor, cunoscut și pentru talentele sale muzicale. Cu el, soția. Toată săptămîna au lucrat în schimburi diferite, dar acum sînt împreună, îmbrăcați elegant, în haine de culoare închisă. Tot împreună votează soții Niculina și Gheorghe Bolog... de unde, de unde și-i amînăște reporterul? Amîndoi lăcăși, în aceeași brigadă, ei alcătuiesc, alături de frații și cumnați, cea mai numeroasă familie de metalurghiști de la „Autobuzul”: 8 și cu bătrînul 9. Între alegătorii și membrii comisiei se leagă trînzuri de conversație pe un ton familiar. Nimic surprinzător. Oamenii se cunosc foarte bine unii pe alții, lucrează cot la cot în uzină, au sarcini obiștite comune. Și votul lor are temeiuri comune, ale sentimentelor unui puternic colectiv muncitoresc.

— Tovarășe Pîlulescu — profit eu de un răgaz — sînteți pentru prima dată președintele unei secții de votare?

— Președinte — pentru prima oră. Dar la cele patru alegeri anterioare am fost de fiecare dată membru în comisie.

— Ce remarcăți?

— Iată, e numai 8,45 dimineața și s-au perindat pînă acum prin fața urnelor aproape jumătate dintre alegători.

Nu e o întîmplare. Nu e un simplu procent. Se relevă prin această marele interes față de evenimentul politic pe care-l trăim astăzi, o conștiință cetățenească activă.

— Alte impresii? Despre cadru...

— Observați un lucru interesant: secția noastră cuprinde numai alegători din patru blocuri noi a cîte 256 de apartamente fiecare. Le vedeți aici, pe geam. Fiecare bloc — o circumscripție electorală raională. Toate patru — o circumscripție orașenească. De asemenea, însăși această secție de votare este nouă. La trecutele alegeri aici nu erau nici localități, nici construcții. Maidane înfrumusețate de orăș. Acum, Șoseaua Giurgului e o oglindă a avîntului nostru constructiv. Semnificațiile nu pot scăpa nimănui.

Convorbirea se întrerupe. S-a apropiat de președinte un om în vîrstă cu ochelari cu ramă albă. Matieru controlor la uzină.

— Tovarășe inginer, fiică-mea Clemantina e bolnavă. Cum să voteze?

— Păi nu știi? O să trecem pe acasă

Victor VINTU

(Continuare în pag. II-a)

Conducătorii de partid și de stat la secția de votare Nr. 19 din raionul Grivița Roșie

Noi, studentele, spre secția de votare

CONTRASTE ELECTORALE

Acad. Victor EFTIMIU

O zi cu rare picături de ploaie, cu alternanță de umbră și de lumină, o duminică de martie. Oamenii au plecat spre secțiile de votare, cu pasul sprinten, primăvara.

Soarele cerului apărea din cînd în cînd printre norii și se răsfîrîngea nu numai în ochii cetățenilor, dar și-n sufletele lor. Soarele sufletului. S-au dus să voteze cu inima plină de bucurie, de mîndrie, de nădejde. Grandioasele înfăptuiri din ultimii ani sînt o cheie că și de azi, încolo programul de activitate al țării se va preface în realități palpabile.

Odinioară, la așa-zisele alegeri parlamentare, aveai impresia unei mascarade. Cei chemați să aleagă virau în urnă hirtuța, fără nici un elan. Știau că votul lor era să fie falsificat. Prea puțină lume se ducea să-și exprime preferințele electorale. Dădeau din umăr cu indigență și plecau, scribită la casele lor.

Majoritățile parlamentare erau ale guvernului. „Ai noștri”. Iar cînd se schimba roata și veneau alții, cei care veneau erau tot „ai noștri”.

Guvernul proaspăt numit, ieșit din combinațiile misterioase ale camarilei reale, avea la îndemînă jandarmii, butoalele de țuică, bădușii, întreaga administrație, plus indiferența populației.

Satele unde partidul adus la

putere se temea de împotrivirea oamenilor, erau declarate „contaminate”: nu mai putea intra nimeni acolo, ca să nu ta și să împărsție microbii unei molime cuplitate.

Se mai obișnuiau și semnele magice ale cercului de cretă făcut pe spinarea alegătorilor bănuși de simpatii cu opoziția. Cercul sau crucea făcute cu tîbistrul pe gheocul cetățenilor suspecți de neconformism era o indicație pentru ciomagașii oficiali, care își încercau rezistența bitelor pe spinarea celui ce-și permitea să aibă păreri contrare înaltului guvern al majestății sale.

Vremurile nu mai tolerau tertipurile rămase din veacul trecut. Se anunța o eră nouă: libertatea alegerilor. Dar, peste noapte, urnele, supravegheate și sigilate ziua de magistrați întregi, erau schimbate, în ora misterelor, cu alte urne, de formă identică, și-n care se aflau depozitate grămăzile de răvașe favorabile vîitorilor majoritari, buletinele fabricate cu o dexteritate de apotecar, chimie și alchimie împinsă pînă la macabră genialitate.

Mai tîrziu, cînd și această minune a Sfîntului Sîsco nu mai putea să meargă, un corifeu liberal

a născocit trucul care răsturna toate teoriile matematice rămase de la bătrînul Arhimede: majoritatea nu mai însemna cîncizeci la sută plus un vot, ci numai patruzeci. Partidul care cîștiga patruzeci la sută din voturi, adică tot cei aduși la putere de Vodă, însemna că are șaptezeci la sută, deci ale lui piinea și cuftul. A lui era puterea!

Din toate aceste jalnice aspecte de tragi-comedie electorală n-a mai rămas urmă.

Candidații de azi sînt oameni ai muncii manuale și intelectuale, nu „nepoții” și filijoniți incapabili, carieristi preocupați să-și facă din mandatul de ales al poporului izvor de venituri ilicite, ipochimenii străini de aspirațiile și nevoile multimiilor.

Fiecare candidat propus astăzi e un cetățean cu merite recunoscute de ceilalți semeni ai săi, un membru al partidului muncii sau un progresist recunoscut de opinia publică, om de o înută ireproșabilă, cinstit, destoinic, activ și dedicat cu tot sufletul binei patrii.

S-a votat ieri cu deplina convingere că anii de viitoare legislație vor fi cel puțin tot atît de rodnică ca acești din urmă patru ani, în care s-au înfăptuit atîtea lucruri mărețe, care nu o dată și se par luate din lumea miracolului.

LINGĂ
O URNĂ

(Urmare din pag. 1-a)

cu urna volantă. Cam în jurul orei 12. Și urează-i sănătate!

Se aude, de alturi, un nume: Lascu. Și apare pe masa comisiei un tanc de buletine de identitate, înimate de capul familiei, Ion Lascu. Omul e vesel, ușor mucalit, și nu mai puțin mândru, și prezintă în alegeri o familie numeroasă.

— Lascu ești zis? Se întoarce spre el președintele. Nu sîntei rude de-ai lui Lascu de la „Autobuzul”?

Are un fel de a fi deschis, prietenos. O glumă, un zîmbet, colorează atribuțiile sale de președinte.

— Nu, îi răspunde capul familiei, noi nu sîntem rude cu Lascu ăla de care vorbiți. Poate, însă — cugețat mucalit omul — o fi cumva el rudă cu noi... Apoi își prezintă familia: Petra, soția, însoțită, lucrează cu el la „Flamura Roșie”, Gheorghe, băiatul cel mare, de 30 de ani (exact alții de cînd muncește bătrînul la fabrică), Florică, soțul, Dumitru lăcătuș și sportiv de performanță la secția ciclism a clubului „Steaua”; Victorița e singura care nu alege astăzi: are zece ani.

— Uite, colo locuim noi, la balconul de la unu, unde se vede lada cu flori. Cum terminăm aici, o să ne vedei colo. Pe balcon. Sîm să-i mai privim pe locatarii cum vin la secția de vot. Și seara, știți cum e duminică, la televizor.

Chipuri. O desțusurare panoramică. Necontenită.

— Băiatul acela, îmi arăți la un moment dat președintele pe un tânăr blond, într-un palton scurt, trumos croit, care tocmă se îndreptă spre cabină, are 18 ani. Votează pentru prima oară.

La ieșire aflăm că-l cheamă Alexandru Vijelie și că termină școala profesională de alimentație publică. Tatăl, maestrul constructor; mama, muncitoare la „Adesso”.

— Mă fac, spune cu mîndrie băiatul, buclătar specialist.

— Ce te-a îndemnat? Vijelie și surprins.

— Ce să mă îndemne? Nu știți că buclătară e o artă? Mai ales buclătară rece, espicurile. La vară am de lucru serios pe litoral.

— Și ce spun telegi? Îmi permit o întrebare indiscretă.

— Unora, da... știi care? Dar altora le place. Mai ales cînd le spui sincer, și nu te dai drept inginer sau mai știu eu ce.

Orele trec. Alegătorii se răresc, deși e abia ora prînzului.

— Explicabil, spune președintele, uitîndu-se la ceas. Ora 13,45 și, după calculele noastre, au votat aproape 95 la sută dintre alegători.

— Nu vă simțiți obosiți? — Încă nu.

Brusc, cu privirea ațintită spre ușă, se ridică de pe scaun. Îl aud murmurînd: „Dacă nu mă înșeală memoria...” Nu-l înșeală. În omul cu părul alb care își prezintă buletinelul, Constantin Rezachevici, președintele recunoscut pe un fost profesor din liceu. Întîlnire emoționantă. După 20 de ani.

— Tovarășe profesor... Profesorul, după primul moment de eluziune, își amintește că fine buletinele de vot în mînă și-i spune pe un ton grav: — Iartă-mă, dragă, pentru o clipă. Întreabă-l să-mi fac datoria.

Și o spune firesc, neostentativ. Apoi, după o clipă: — Dar dumneaele n-ai votat încă? Mai rămîi aici? De unde să știe că fostul său elev, care cînta la violă în orchestra liceului, este președintele secției de votare...

Seara tîrziu, cînd liniștitul culegerea acestor hînduri, îl întreb telefonic pe tovarășul Gheorghe Pîjulescu despre situația „procentului”.

— 99,58...
Iar glasul lui parcă trădează și mai puțină oboseală.

„Atențiune: la al cincilea semnal, va fi ora...”

De câteva ore membrii comisiilor de votare ascultă semnalul cunoscut fără ca nimic nou să se mai producă în secția lor: grosul fluxului omenesc a trecut pe lângă ei din primele ceasuri ale dimineții, iar acum, după-amiază și seara, vine cîtu un om întîrziat la muncă, poate și un reporter care s-a perindat la zeci de secții, iar adesea nu mai vine nimeni, pentru că au votat toți, dar legea cere ca secția să stea deschisă pînă la ora 12 noaptea.

E ora 24 și în același timp ora zero, e ora, dintre toate, care are darul de a marca în același timp și un sfîrșit, și un început. Milne e luni, ne așteaptă o zi de muncă. S-a încheiat un eveniment de seamă în viața poporului nostru care muncește pentru socialism, pentru bunăstare, pentru pacea sa și a lumii.

— Miine, o nouă zi de lucru.

Reportaj de:
Sergiu FARCAȘAN
Manole AUNEANU
Valentin HOSSU

„La al cincilea semnal va fi ora șase...”

Și, tot la al cincilea semnal, se deschid câteva mii de uși. Să pășim peste pragul unora din ușile celor 545 de secții de vot ale Capitalei.

E greu să te apropii de ușa școlii din cartierul Pajura (secția 29): prin întinericul care încă nu s-a risipit de tot, se zăresc oameni așteptîndu-și rîndul. Pe mîsură ce se luminează, își dai seama că sînt și mai mulți decît îți se părea la început: s-ar putea să fie și două mii. La aceeași oră, reporterii răspîndiți prin alte puncte ale orașului sînt martorii aceluiași spectacol mișcător și au aceeași dificultăți fîrtezi pentru a ajunge în sala unde se votează. Vreo cinci muncitori de la depozitul de cherestea din apropiere, apucînd din ochi mulțimea strînsă în fața școlii din Pajura, pleacă. Un cetățean care aștepta să voteze, întrebă:

— Vă întorceti mai tîrziu?
— Am vrut să votăm printre primii, răspunde Cristian Dumitru. Am venit înainte de șase, dar uite cită lume e: ne ducem la depozit, ne uităm încoace și, cînd or fi mai puțini, sosim și noi.

Un reporter se așează în rîndurile dese ale cetățenilor care stau în fața secției 28 din același cartier.

— Mie să-mi mulțumești că ai ajuns atît de tute, îi spune un om brunet cu mustață, unuia mult mai vîrstnic.

— Tu mi-ai telefonat? răspunde acesta. Credeam că e Fane.

— Cîți ani aveți? se amestecă reporterul în discuție.

— 80, răspunde mîndru bătrînul, optzeci fără doi.

— Și de ce i-ați telefonat? îi întrebă pe celălalt.
— Răspunde însă tot bătrînul: — Aveam convenție.

Intr-adevăr, pensionarul Gheorghe Teodorescu s-a înțeles cu maestrul Dumitru Teneș, de la „Dacia”: care se trezește primul, îi telefonează celuilalt. Cum însă tot se temeă că n-o să fie trezită la vreme, a făcut „convenție” și cu Fane și cu alții cîțiva prieteni.

— Dar de ce atîtă grabă?
Ne răspunde, în cu totul alt cartier, un alt cetățean, Mihai Neculeac, care stă în fața secției 9 (raionul 30 Decembrie), cu paltonul desfăcut, ca din neabăgare de seamă, lăsînd să se vadă haina cu trei insigne, pentru buna gospodărire a orașelor și colectarea fierului vechi:

— Votul e valabil la orice oră pînă la 12 noaptea, nu e bine să ne înghețăm, dar ce să fac, îmi place să fiu primul la toată.

Din mașinile care alunecă acum de-a lungul și de-a lătul Capitalei, vedem însă că cel mai mare contingent al grăbiților îl dau, cum era de așteptat, cei care votează prima oară: un reporter-fotograf se suie la etajul 12 al unui mare bloc de pe Giurgiului și încearcă să prînde pe peluclă prișteala care se adună din toate direcțiile pe albia aleilor proaspăt asfaltate, și în care tinerii debutanți întru vot sînt cei mai numeroși: nu știm încă dacă fotografia va ieși destul de clar, dar asemenea imagini se înfăptesc pe rețină și rămîn în amintire. Să ne apropiem de unul dintre acești tineri, dar făcînd un mic salt de cîțiva kilometri, din Giurgiului pînă în Giulești, unde votează acum Olga Gherman. Tovarășul din comisia secției 40 se uită în buletin și își ridică privirile:

— Cînd ați împlinit dumneavoastră 18 ani?

— În 7 martie. Astăzi.

Oamenii au treabă, dar cîțiva se

Cu mîile, la primul vot

A adresat această invitație în-lîngindu-și o oarecare timiditate, pe cînd în același raion, la secția 16, altă debutantă la urne se apropie de președintele comisiei și îi spune:

— Volez prima oară: am o rugă-minte la dumneavoastră...

Președintele o ascultă cu atenție — e o rugămintă pentru care nu e prevăzută soluție în nici un regulament de votare — se consultă cu cîțiva oameni din comisie și acceptă, plin de bună voie: iar tînăra, Viorica Drulă pe numele ei, își drege vocea și adresîndu-li-se cetățenilor declară cu glas tare:

Cu mîi de oameni cot la cot. Astăzi merg și eu la vot. Pentru o țară bogată. Îmi dau votu-nția dată.

E prima strofă din poezia „Votăm înția dată”, scrisă împreună

dacă-l sărbătoare, să dansez un pic și eu de pe acum, că abia la 3 ies din tură și mă duc și eu la vot.

Puțin după opt, ca un pumn rotund și roșu soarele străbate perdeaua de nori, acolo unde e mai subțire, și luminează palid lamele ca de oțel ale marilor blocuri din Balta Albă. Ne amintim, cu o ușoară emoție, de primele noastre alegeți, cînd getele harnice ale oamenilor nu știu cum să mai împodobescă, în pinze largi și ghiurdate de flori, casele orașului tîbit: acum însă nici o decorație și nici un panou nu se pot măsura și n-au efect în comparație cu tonele de beton ale panourilor permanente care se înalță spre cer, clădirile ridicate ca peste noapte de forța constructivă a Romniei moderne, de hărnicia muncitorului ei și de mînca in-

Baba Novac, trece în străzi noi, pe întreceri, pe cîntec, pe prietenii, crede mîșu că a ajuns la secția de votare și cînd colo e vorba de o locuință obișnuită, pe care cetățenii au decorat-o cu flori și panouri festive și scoarțe mari, scoase din casă și puse la vedere. În Giulești, un reporter care voia să găsească mai tate secția de votare l-a întreat pe un cetățean și a căpătat următorul răspuns:

— Mergeți drept înainte pe linia atecurilor.

Să lăsăm acum strada, să lăsăm hora din fața secției 52 a raionului 30 Decembrie, unde cetățenii, ignorați tradițiile academice, l-au antrenat în dansul lor pe tov. Alhanase Joia, cea cum s-a întimplat și la alte secții, cu alți candidați, (la București-Noi a fost antrenat într-o perină și un corresponsent de

CUVINTE CARE NU ÎNCAP
PE BULETINELE DE VOT

cu colega ei de școală, Marițena Stătici.

Repede, să vedem ce se petrece și în alte secții, să gonim mașina spre alte cartiere, dar nu se poate: în dreptul secțiilor 10-11 din raionul Lenin circulația este întreruptă din cauza tinerilor care au încins o horă cit toate zilele. Iar milițienii de la circulație, în loc să-și facă datoria și să deblocheze strada, se prînd și ei în horă. Ochiul atent al unui reporter descoperă chiar că alături de unul dintre aceștia, tînîndu-se de mînă, dansează... un sofer, spectacol care, orice s-ar zice, numai într-o zi ca aceea a alegețiilor se poate vedea. Îl întrebăm pe un taximetrist cum merge lucrul pe ziua de azi, iar el — Gheorghe Ionescu, de pe taxiul 10250 — răspunde:

— Slab, foarte slab. Am votat pe Popa Chițu, de la șase dimineață, ca să-mi încep munca la ora 7: dar de atunci și pînă acum am făcut o singură cursă. Fiecare stă în cartierul lui să voteze sau așteaptă să voteze vreun prieten, vreo rudă: dar merge totul atît de repede și e atîta bună dispoziție, încît după masă toți o să iasă din casă, pe la prieteni, spectacole, prin parcuri, și n-o să mai prîddim o drumurică.

Nu numai taxiurile, dar și troileibuzele și autobuzele au mers, la orele afluxului de vot, aproape goale. La capul liniei Ferentari, spre surprinderea noastră, manipulantă, în dreptul buclii pe care o fac șinele, cu mînă pe manetă, dansează de zor. Pe ce muzică? Alături de ea, un tînăr cîntă dîntro-o armonică de gură. Tramvaiul a și pornit; întoarce mașina, și la prima stație îl prîndem; un reporter se suie pe scara din față:

— De ce dansezi?
— N-am dansat în timpul mersului, se apără ea. Numai la capul liniei.

Dar tînărul, se interesează reporterul zîmbînd, cine e?

— În loc să răspundă, Paraschi Dîndiri scoate o legitimatie de care pare mîndru: învață meseria, e ajutor de manipulant. De ce dansau? Ne explică zînd tînăra Constanța Rizoiu:

— Nici un motiv special. Peste tot unde am trecut cu 23-ul meu — că sînt în tură de la 5 și 20 dimineața — muzică, steaguri, că-s alegeți, hore, lume multă, și deodată m-am simțit și eu bine:

presă străin), să părăsim exteriorul, unde, la această oră, nu se mai văd oameni care să-și aștepte rîndul și unde au apărut primele picături ale unei ploii ușoare, și să părăndem în interiorul secțiilor.

Ne aflăm în clădirea școlii „Aurel Vlaicu” și numai e mult pînă ce votarea să se încheie; cetățenii urmăresc din ochi un grup destul de numeros, evident o familie: e o mamă eroină, tovarășa Vătășetu, venită la urne cu cei șapte alegeți cărora le-a dat naștere, dintre care doi ce se nasc acum și ca cetățeni, votînd pentru prima oară. O femeie venită aici cu jețtia la buletinele de vot fără să le mai citească.

— Îi cunoști pe toți candidații?
— Sigur că-i cunosc, dar cunosc și buletinele, ne răspunde Lucia Sava. Sînt muncitoare tipografă la „Tiparul”: noi toți am fost foarte mîndri că avem sarcina de a tipări aceste buletine. Pe cel cu dîmpă galbenă e candidatul nostru

tele acestei scurte ceremonii celăre-nej și în care alegătorii de toate vîrstele și profesiile își manifestă simțul de răspundere pentru mersul înainte al țării, ațapamentul față de drumul socialist al patriei și angajamentul lor de a munci așa cum i-a învîțat partidul. Dar iată, pe Ștefan cel Mare, două secții de votare care n-au pierdut nimic prin lipsa florilor: clițiva proiectanți pricepuți ai Institutului de cercetări forestiere au amenajat secțiile cu cabine și uma căptușite cu melamină, ca niște mobile strălucitoare care se asortau plăcut cu ghișeele din piatră învîțată marmură.

— Ne-a crescut barba peste noapte, dar avem frizerul peste drum, ne spune un tovarăș de la secția 51 din Dîristorului, am vrut să arătăm vecinilor și tovarășilor noștri o față proaspătă și bine despusă, și am avut plăcerea de a-i vedea și pe ei la fal. Sigur, vedeți și dumneavoastră că secția e frumoasă, nu pentru că am fi muncit noi cine știe ce, dar așa arată de obicei clubul nostru, al celor de la „Unirea”: cel mai trumos decor îl alcătuiesc însă oamenii.

Nu ne lasă inima să trecem nepăsători pe lîngă ușile albe ale cabinelor din secția țării, pe fiecare din ele odîndu-se cîte un singur tîndafir, pus cu mîină de gospodîni inimoși și plîină de gust. În acest decor au poposit de la Constanța soții Buda, căsătorii acum trei zile, și aflăți în voiajul lor de nunți, dornici să vedă cum s-au schimbat meșagurile țării; aici au votat inginerul Traian Dumitrescu și tehnicianul Szilagi Dezideriu, veniți cu treburile pentru întreprinderea lor.

— Dumneavoastră veniți tocmai din nou bazin carbonifer al Motrulului. Îi cunoașteți pe candidații de aici?

— Pe unii, da: principalul este însă că sînt candidați ai Frontului Democratiei Populare. Sînt ai noștri.

Pe peron trece artista poporului Aria Florescu:

— Am votat de dimineață. Plec în Maramureș să dau două concerte. Am fost în ultima vreme la Galați, la Suceava, la Sibiu, dar asta nu înseamnă că aș fi fost în provincie: nu numai aspectul nou al orașelor, dar și chipul colectiv al publicului se prezintă azi la o înălțime căreia trebuie să-i facem față. E una din fațelele marii înălțări a țării.

Îl întîlnim la urne pe academicianul Gr. Moisil (secția 2, pe strada Popa Rusu), Emil Condurachi (secția 8, pe bulevardul Magheru), multe alte personalități ale vîetii noastre științifice, care ne vorbesc nu numai despre înfăp-

Olga Gherman, despre care s-orbă în textul alăturat

ridică s-o felicite. E veselă și emoționată — și această veselie și emoție vorbește mai clar decît orice declarație: mulțumindu-le tuturor, Olga se uită în jur și le spune cîtorva prieteni și cunoștinți:

— Sper că știți adresa mea: bulevardul Constructorilor, blocul 12, scara B, etajul IV, apartamentul 37, ușor de nimerit diseară, pentru că o să se auză de acolo muzică și zgomot. E pentru noi o dublă sărbătoare: soțul meu și cu mine vă invităm, cine are timp și cine dorește, să ciocnim un pahar.

La o maternitate

Întîlnindu-l pe alegătorii... Gheorghe Pîjulescu, președintele secției de votare nr. 38

DE LA TRIMIȘI „SCINTEIA”

ITINERAR ELECTORAL RUTA - 402 KM

INSTANTANEE

La telefonul Căărășii:

— În zori, în raionul Căărășii timpul era frumos. Când a început votarea la fiecare secție erau prezenți între 300-600 alegători. — În comuna Vilcelele, primii la vot au fost membrii brigăzii zootehnice în frunte cu Constantin Girbaș și Penciu Marin mulgători frunțași.

Tineretea în fața urnelor

— În hola Institutului medico-farmacologic din Tirgu Mures, unde se află secția de votare nr. 28, domnește aceeași tineretea voioasă ca în fiecare dimineață, dar pe un fundal de o anumită solemnitate. — Sîm de vorbă cu trei studenți din anul I: Luminia Popescu, Anna Pall și Elke Wächter. Au venit în institut din trei regiuni diferite: Oltenia, Mures-Autonomă Maghiară și Brașov.

3 gemeni la vot

Secția de votare nr. 27 Siret este amenajată în clădirea școlii medii din localitate. Pînă la ora începerii votului au sosit aproape 400 de alegători. Sînt țărani cooperatori, muncitori, elevi ai școlii profesionale de conducători auto etc. Fiecare dorește să fie cel dintîi la vot. S-a aflat însă că printre cei prezenți sînt și trei frați gemeni, elevi la școala de conducători auto. Aceasta a rezolvat dilema. Toți au dat vot de acord să le acorde cinstea de a vota primii.

Votare cu... versuri

— Cine sînt acești tineri? În vara anulului 1945, familia lui Alexandru Balțariu din comuna Baia Fălticeni se înmulțea dintr-o dată cu încă trei copii: Horia, Cloșca și Crișan. Nașterea a trei gemeni în orice familie, dar mai ales într-una de țărani, era odinioară o înțeles povară. Aflaș s-au petrecut însă lucrurile de față aceste. Dar să dăm cîntecul lui Horia, cel mai „vîrșnic” dintre frați.

Din largul mărilor

— În noaptea din ajunul alegerilor a sosit în port nava „Caransebes”. Vine în patrie după ce a străbătut mii de kilometri pe calea apelor. A doua zi, în zori, membrii echipajului, în frunte cu comandantul, au fost printre primii la vot. În același timp marinarii de pe petrolierul „Ploiești”, după ce au votat, au plecat spre Suedia. Alte nave însă străbat în aceste zile mările și oceanele lumii.

La 122 de ani

— În fața secției de votare din comuna Ilovăț s-a stîrnit la un moment dat o deosebită însuflețire. Sătenii făceau loc cu simpatie și respect celui mai bătrîn om din regiune, Ilie Stamate. Are 122 de ani și e cîmban în munți, la Firizu. Impreună cu el au venit și cele două fiice ale sale, Maria și Gheorghita, prima în vîrstă de 73 de ani, cea de-a doua de 58 de ani.

La 122 de ani

— Poate vă mirați că mă vedeți în mijlocul vostru. Aflați că sînt sănătos și aș vrea să mă tin tot așa, în puteri, și la alegerile viitoare. Am coborît de la mine, din munți, să votez și eu pentru că cîntecul din adîncul inimii ordinea noastră populară și pe conducătorii ei.

— Ceața nu se ridicase. Ne îndreptăm, trecînd prin Tr. Severin, spre locul care fusese însemnat în itinerariul nostru cu kilometrul 0. Ochi de lumină clipeau la numeroase ferestre mai timpuriu decît în alte zile. Grupuri, grupuri de oameni se îndreptau spre centrele de votare. Peste tot o vie animație.

— Punctul 0 a fost Gura Văii. Ne aflăm în aceste locuri în jurul orei 5. Șanțierul se distinge ca o constelație de lumini. Munții își înclăzează pumii de stîncă la Porțile de Fier, silinduse parcă să ațină calea fluviului care fierbe.

— Dunărea nu adoarme niciodată. Asemenea ei, nici tînărul șanțier de pe malul fluviului. Chiar și vîietul apei, în scurgerea ei năvalnică, este acoperit în aceste locuri de zgomotul unor puternice motoare. Sînt excavatoarele care mușcă din pereții de stîncă. Lumini puternice, farurile mașinilor basculante, scrutează pîrțile drumurilor dintre munte și albia Dunării.

— Ora 5.30. Excavatoarele amuiesc. Mașinile s-au retras și ele. Un mînaș de oameni se îndreaptă spre secția de votare Gura Văii nr. 13. 11 șoferi, 2 excavatoriști, 2 mecanici de buldozere. Alături de ei, Ion Făget, șeful coloanei din tura de noapte. În urma lor rîndurile cresc, cresc. Se îndreaptă spre secția de votare oameni de cele mai felurite meserii: sudori, mineri, lăcătuși, simpleri, dulgheri, fierar-betonși... Toți sînt constructori și Hidrocentralei de la Porțile de Fier, cetățeni noi ai comunei Gura Văii, veniți aici din toate unghiurile țării.

— Ne-am despărțit de oamenii șanțierului și ai Dunării, pornind în drumul nostru lung care trebuie să se încheie în aceeași zi. Aveam de străbătut sute de kilometri.

— Batem la poarta Craiovei. Călea Unirii își deslășoară priveliștea sub lumina pîrzieșă a soarelui.

— Ion Rădulescu, instalator la noua termocentrală de pe malul Jiului, și Ion Ioana, maistrul la Combinatul chimic din apropiere, au votat. Scut înțeles în plină stradă, în dreptul complexului comercial din acest nou cartier.

— Am 27 de ani, am absolvit școala de mașini. Locuiesc în acest cartier nou, într-un apartament confortabil — spune Ion Ioana. Părinții mei au fost țărani săraci. Pentru mine ziua de mîine înseamnă noi șanțieri, înseamnă o viață clocotitoare, plină de satisfacții.

— Am parcurs o bună parte din drumul asfaltat care străbate cîmpia de sud a țării. Ne mai despart 38 km de Pitești. Două tractoare cu remorci traversează șoseaua apucînd pe un drum pietruit. Sînt de la S.M.T. Vlaici.

— Tocmai ieșeam de la școală, unde se află secția de votare din satul nostru, cînd președintele cooperativei agricole de producție ne-a spus: trebuie să plecați imediat la gara Corbu unde ne-a sosit un vagon de îngrășăminte. Și am plecat.

— Tractoriștii Petre V. Ion și Matei S. Constantin conduc tractoarele spre gara Corbu, de unde se vor înapoița cu cîte patru tone de îngrășăminte. Amîndoi sînt oameni trecuți de prima tinerete, au lucrat pămîntul ani și ani în șir, schimbîndu-și meseria moștenită din străbuni abia în ultima vreme. Au urmat școala de tractoriști. De patru ani lucrează în satul lor, la S.M.T. Vlaici.

— Mi-am făcut casă nouă, mi-am cumpărat mobilă, aparat de radio. Lumina electrică a devenit un lucru obișnuit în casele noastre. În ultimii ani s-au realizat

în sat lucruri pe care nici nu le-au visat bătrînii.

— Neam de neamul nostru n-a pomenit ce s-a făcut în satul nostru — intervine, dintr-o remorcă, Ion Gh. Nicola, în drumul nostru un grup de finieri: Ioana Toporaș, Aurelia Bădulescu și Romulus Andrică, studenți în ultimul an la institutele politehnice din Timișoara și București.

Pe străzile Craiovei: „În aceste blocuri locuim noi!”

cooperator vîrșnic, care, împreună cu tractoriștii, a votat în primele ore ale dimineții.

— Pe podul ce-și întinde brațele de metal peste Olt ne-am oprit. Înțilnisem

— Mă bucur că mi-am dat primul vot la Slașina — spune studenta Ioana Toporaș. S-ar putea ca peste cîțiva timp să fim reparați chiar aici. M-aș bucura. La tot ce se-nalță mi-ăș aduce și eu o modestă contribuție, pe măsura puterilor și a cunoștințelor mele.

— La Slașina popular al orașului Slașina am aflat că din patru locuitori ai orașului de astăzi, unul este constructor. Cifra denotă ritmul de edificare nouă, socialistă a Slașinei industriale.

— Mai multe lucruri ne-au răsunat în urechi la Pitești. Dintre toate însă, ne-au plăcut cel mai mult cele înțilnite la secția de votare de pe Calea București. Tovarășul Anton Petrescu, președintele comisiei de votare, ne-a explicat: „Secția 18 este înstaleată, după cum vedeți, într-o școală nouă, aflată în plin centru al unui cartier nou. Și locatarii sînt noi. În secția aceasta au votat oamenii celui mai tînăr cartier din oraș. Au fost însuși pe listele de alegători peste 3.500 de cetățeni. În marea lor majoritate, ei lucrează în întreprinderi construite în ultimii ani!”

— Am înțilnit adeseori în cursul acestui drum de 400 km, centre de votare împodobite cu gust, în care florile și coșoarele românești creau o atmosferă caldă, familiară. Dar, trebuie s-o spunem, cel mai mult ne-a plăcut centrul de votare din comuna Leordeni, raionul Ghești.

— Covoarele pe care le vedeți — ne spune președintele comisiei de votare, au fost aduse de cetățeni din comună. Fiecare a ținut să ofere tot ce a avut mai de preț, pentru ca locul de vot să arate cît mai frumos.

— Ne-am grăbit spre redacția pentru a ne termina treaba și pentru a ne reperi și noi spre centrele de votare.

— Mă bucur că mi-am dat primul vot la Slașina — spune studenta Ioana Toporaș. S-ar putea ca peste cîțiva timp să fim reparați chiar aici. M-aș bucura. La tot ce se-nalță mi-ăș aduce și eu o modestă contribuție, pe măsura puterilor și a cunoștințelor mele.

— La Slașina popular al orașului Slașina am aflat că din patru locuitori ai orașului de astăzi, unul este constructor. Cifra denotă ritmul de edificare nouă, socialistă a Slașinei industriale.

— Mai multe lucruri ne-au răsunat în urechi la Pitești. Dintre toate însă, ne-au plăcut cel mai mult cele înțilnite la secția de votare de pe Calea București. Tovarășul Anton Petrescu, președintele comisiei de votare, ne-a explicat: „Secția 18 este înstaleată, după cum vedeți, într-o școală nouă, aflată în plin centru al unui cartier nou. Și locatarii sînt noi. În secția aceasta au votat oamenii celui mai tînăr cartier din oraș. Au fost însuși pe listele de alegători peste 3.500 de cetățeni. În marea lor majoritate, ei lucrează în întreprinderi construite în ultimii ani!”

— Am înțilnit adeseori în cursul acestui drum de 400 km, centre de votare împodobite cu gust, în care florile și coșoarele românești creau o atmosferă caldă, familiară. Dar, trebuie s-o spunem, cel mai mult ne-a plăcut centrul de votare din comuna Leordeni, raionul Ghești.

— Covoarele pe care le vedeți — ne spune președintele comisiei de votare, au fost aduse de cetățeni din comună. Fiecare a ținut să ofere tot ce a avut mai de preț, pentru ca locul de vot să arate cît mai frumos.

— Ne-am grăbit spre redacția pentru a ne termina treaba și pentru a ne reperi și noi spre centrele de votare.

— Mă bucur că mi-am dat primul vot la Slașina — spune studenta Ioana Toporaș. S-ar putea ca peste cîțiva timp să fim reparați chiar aici. M-aș bucura. La tot ce se-nalță mi-ăș aduce și eu o modestă contribuție, pe măsura puterilor și a cunoștințelor mele.

— La Slașina popular al orașului Slașina am aflat că din patru locuitori ai orașului de astăzi, unul este constructor. Cifra denotă ritmul de edificare nouă, socialistă a Slașinei industriale.

— Mai multe lucruri ne-au răsunat în urechi la Pitești. Dintre toate însă, ne-au plăcut cel mai mult cele înțilnite la secția de votare de pe Calea București. Tovarășul Anton Petrescu, președintele comisiei de votare, ne-a explicat: „Secția 18 este înstaleată, după cum vedeți, într-o școală nouă, aflată în plin centru al unui cartier nou. Și locatarii sînt noi. În secția aceasta au votat oamenii celui mai tînăr cartier din oraș. Au fost însuși pe listele de alegători peste 3.500 de cetățeni. În marea lor majoritate, ei lucrează în întreprinderi construite în ultimii ani!”

— Am înțilnit adeseori în cursul acestui drum de 400 km, centre de votare împodobite cu gust, în care florile și coșoarele românești creau o atmosferă caldă, familiară. Dar, trebuie s-o spunem, cel mai mult ne-a plăcut centrul de votare din comuna Leordeni, raionul Ghești.

— Covoarele pe care le vedeți — ne spune președintele comisiei de votare, au fost aduse de cetățeni din comună. Fiecare a ținut să ofere tot ce a avut mai de preț, pentru ca locul de vot să arate cît mai frumos.

— Ne-am grăbit spre redacția pentru a ne termina treaba și pentru a ne reperi și noi spre centrele de votare.

— Mă bucur că mi-am dat primul vot la Slașina — spune studenta Ioana Toporaș. S-ar putea ca peste cîțiva timp să fim reparați chiar aici. M-aș bucura. La tot ce se-nalță mi-ăș aduce și eu o modestă contribuție, pe măsura puterilor și a cunoștințelor mele.

— La Slașina popular al orașului Slașina am aflat că din patru locuitori ai orașului de astăzi, unul este constructor. Cifra denotă ritmul de edificare nouă, socialistă a Slașinei industriale.

— Mai multe lucruri ne-au răsunat în urechi la Pitești. Dintre toate însă, ne-au plăcut cel mai mult cele înțilnite la secția de votare de pe Calea București. Tovarășul Anton Petrescu, președintele comisiei de votare, ne-a explicat: „Secția 18 este înstaleată, după cum vedeți, într-o școală nouă, aflată în plin centru al unui cartier nou. Și locatarii sînt noi. În secția aceasta au votat oamenii celui mai tînăr cartier din oraș. Au fost însuși pe listele de alegători peste 3.500 de cetățeni. În marea lor majoritate, ei lucrează în întreprinderi construite în ultimii ani!”

— Am înțilnit adeseori în cursul acestui drum de 400 km, centre de votare împodobite cu gust, în care florile și coșoarele românești creau o atmosferă caldă, familiară. Dar, trebuie s-o spunem, cel mai mult ne-a plăcut centrul de votare din comuna Leordeni, raionul Ghești.

— Covoarele pe care le vedeți — ne spune președintele comisiei de votare, au fost aduse de cetățeni din comună. Fiecare a ținut să ofere tot ce a avut mai de preț, pentru ca locul de vot să arate cît mai frumos.

— Ne-am grăbit spre redacția pentru a ne termina treaba și pentru a ne reperi și noi spre centrele de votare.

— Mă bucur că mi-am dat primul vot la Slașina — spune studenta Ioana Toporaș. S-ar putea ca peste cîțiva timp să fim reparați chiar aici. M-aș bucura. La tot ce se-nalță mi-ăș aduce și eu o modestă contribuție, pe măsura puterilor și a cunoștințelor mele.

— La Slașina popular al orașului Slașina am aflat că din patru locuitori ai orașului de astăzi, unul este constructor. Cifra denotă ritmul de edificare nouă, socialistă a Slașinei industriale.

DE 8 MARTIE

Noua demnitate a femeii

O întreagă epocă de realizări de însemnătate istorică v-a despărțit definitiv de trecutul umilitor! Imaginea ființei disprețuite, „inferioare”, este astăzi de despărțată de femeia de astăzi, cetățeană cu drepturi depline, preocupată de marea noastră gospodărie socialistă, participantă activă la conducerea treburilor obștești! Mă gîndesc la ingineria dintr-o uzină și la aceea care sporește roadele cîmpului; la doctorița care veghează la căpătîiul bolnavului; la cercetătoarea științifică și la șoferița de autobuz; la femeia-judecător și la aceea de care ascultă o complicată mașină modernă; la profesora și la artistă; la toate femeile noastre, harnice și modeste, cărora li s-au deschis largi drumurile vieții, posibilitățile de a-și arăta întreaga capacitate, aptitudinile, de a-și potoli setea de știință și cultură. Nu există domeniu de activitate fără un aport prețios al femeilor, ceea ce le dezvoltă personalitatea, le sporește încrederea în forțele proprii, le asigură un trainic suport moral, le dă încrederea de a se depăși mereu pe sine.

Partidul și statul democrat-popular au creat femeilor din țara noastră condiții pentru a participa efectiv la activitatea economică, politică și socială, posibilități de a avea o muncă pe măsura capacității. Prin promovarea lor în cele mai diferite sectoare de activitate, prin încrederea acordată, puterea populară a descătusat viața milioaneilor de femei. Statistica ne oferă date impresionante: peste 430.000 lucrează în industrie; peste 170.000 în domeniul învățămîntului, culturii și artei; mai bine de 150.000 — în sectorul circulației mărfurilor; vreo 120.000 — pe tărîmul ocrotirii sănătății, al asistenței sociale, în cultură fizică și sport. Din datele culese la 1 iunie 1964 a rezultat că din totalul femeilor care lucrează în economie, 68.000 aveau pregătire superioară și 220.000 — pregătire medie. Raportate la trecut, aceste cifre nu le putem opune aproape nimic. Este interesantă însă compararea lor cu cele din 1958, cînd s-a făcut prima înregistrare de acest gen. Față de totalul prezentat atunci de statistică, numărul femeilor cu pregătire superioară și medie a crescut cu 104.000!

Grija efectivă a statului nostru pentru femele este ilustrată de existența unei largi rețele de ocrotire a vieții și sănătății ei: instituții maternino-infantile în orașe și sate, asigurarea concediului pre și postnatal plătit pentru salariata mamă; zeci de mii de copii și tineri își petrec vacanțele în tabere de odihnă și școlare în cele mai pitorești stațiuni. Ocrotirea mamei și a copilului a devenit o problemă de stat, căreia i se acordă toată atenția.

Alături de toți oamenii muncii, milioane de femei participă, prin activitatea lor creatoare, de zi cu zi, la înfăptuirea politicii partidului în toate domeniile, la întărirea puterii economice și la înflorirea patriei, la realizări care sporesc neîncetat prestigiul țării noastre în lume. Înalta prețuire ce li se acordă strălucite în metalul medaliilor de ordine și medaliilor cu care au fost distinse, după cum își găsește expresie în titlurile de laureate ale Frontului de Stat sau de artiste ale poporului, artist emerit, învîțător emerit, medic

emerit. Multe femei au fost promovate în munci de răspundere — recunoaștere binemeritată a competenței de care dau dovadă în profesie, a talentului organizatoric, a spiritului gospodăresc dezvoltat. Asigurînd femeii drepturi depline, egale cu ale bărbatului, orînduirea socialistă a determinat transformări profunde nu numai în condițiile de viață și de muncă, ci și în conștiința ei. Complexa activitate politică, culturală și educativă desfășurată de partid se bucură permanent de sprijinul mișcării de femei din țara noastră.

— Si ce dovadă mai grăitoare de înaltă conștiință cetățenească, de profund simț al răspunderii față de conducerea treburilor obștești și față de buna gospodărire a tuturor orașelor și satelor țării, decît votul masiv de ieri, cuprînzînd și pe acela a milioane de soții, mame, bunici? Sau ce dovadă mai înaltă de încredere din partea poporului decît alegerea a zeci de deputate în Marea Adunare Națională și a multor mii în sfaturile populare? Prin votul dat candidaților Frontului Democraticei Populare, femeile țării și-au exprimat recunoștința față de partid, și-au manifestat încă o dată hotărîrea de a contribui prin muncă entuziasmată la înfăptuirea politicii lui în toate domeniile vieții — în uzinele, laboratoarele, fabricile, institutele, cooperativele agricole în care lucrează. În același timp s-au gîndit la copiii lor, la viitorul gene-

rațiilor noi, în care societatea noastră socialistă pregătește cu grijă părințească un demn schimb de mine, capabil să dezvolte conținutul marile realizări de astăzi. Este cunoscută marea răspundere ce revine femeilor în educația tineretului, nu numai în cadrul familiei, ci și în acela amplu al marilor familii obștești. Ele își fac datoria cu dragoste și cu abnegație, cu devotamentul și grija grădinarului care veghează ca puiștii firavi să devină arbori viguroși, dătători de roade bogate.

E ziua femeii de pretutindeni. Tradiția lui 8 Martie a depășit jumătatea de veac, dar simbolul acestei aniversări este vîntul tînăr, actual, cultivînd în inimile sutelor de milioane de femei ale globului sentimentul solidarității internaționale în lupta pentru drepturi democratice, pentru progres social, pace și înțelegere între popoare. Femeile lumii întregi doresc și luptă pentru ca roadele minunilor și minții omenesci să îndestuleze fiecare cămin, să dăruie copiilor o copilărie fericită și perspectiva minunată de a putea învăța cît mai mult, iar ei să construiască mline și mai bine decît construim noi azi, să facă descoperiri și mai mărețe decît celele la care au ajuns predecessorsii lor, să înfăptuiască cele mai îndrăznețe vise.

Dina COCEA
artistă emerită

Foto: A. Cartoian

OMAGIU Tovarășei de viață

Indeminearea, precizia, răbdarea, simț, aș putea spune, calități comune muncitoarelor din întreprinderea noastră. Vîzîndu-le cu atenția concentrată asupra monitării vreunei piese minuscule, mă gîndeam, uneori, că tot așa vor fi arătat și bunicele lor, apliceate însă desupra gherghelilor sau a broderiei. Arnicul și boiangicului a rămas în lada bunicii. Muncitoarele noastre mînuiesc astăzi materiale de preț. Ele au, pe lângă însușirile moștenite, cunoștințe tehnice în domeniul științei și tehnicii avansate. Din miilele lor piese semiconductori, piese complicate, lucrate cu migală și precizie, necesare aparatelor de radio și televiziune, automatizării proceselor de producție, telecomunicațiilor.

Întreprinderea noastră este înzestrată cu tot ce este nou și modern în tehnică, iar muncitoarele, inginerii și tehnicienii din întreprindere și-au însușit cu succes cunoștințele necesare folosirii acestor utilaje. Ele sînt prezente în toate sectoarele de muncă și, îndeosebi, în acelea în care operațiunile cer

acele însușiri despre care vorbeam la început.

Munca sîrguincioasă, plină de abnegație, a celor 900 de tovarășe ale noastre este un aport prețios la îndeplinirea sarcinilor de bază ale întreprinderii. Aș dori să amintesc aici măcar cîteva nume, legate de frămîntările creatoare ale colectivului nostru. Inginerul Doina Ploscaru, cercetătoare într-unul din laboratoarele, și datoram realizarea fotodiodei cu aplicații largi în automatizare. Veronica Tuocă a condus colectiva de cercetători care a pus la punct diodele redresoare și diodele stabilizatoare.

Aș dori ca aceste modeste rînduri să fie un omagiu adus hîmniciei și abnegației femeilor muncitoare, un prilej pentru a le adresa, ca femeii, calde urări de sănătate și fericire.

Corneliu ANDRIESCU
inginer șef
la Întreprinderea de piese radio și semiconductori-Băneasa

Celei de-a doua mame

În școala noastră, din 34 de cadre didactice, 23 sînt femei. Despre ele, kolegele mele, aș vrea să spun cîteva cuvinte. Angela Gherghel este de mulți ani învățătoare. Ea se bucură de o deosebită stimă pentru felul cum își practică meseria. Elevii clasei I E o prețuiesc la fel ca și noi. Ei vin în învîțătoarea lor o a doua mamă care le deschide cu dragoste și pasiune drumul spre tainele lumii cărții, spre viață. Ea dovedește o fierbinte dragoste pentru copii — primăvara patriei noastre, bucuria părinților. Încarmată cu o temeinică pregătire

profesională și tact pedagogic, a reușit să facă din copiii țărănilor cooperatori din comuna noastră, ca și din propriii ei fii, elevi foarte buni la învățătură și exemplari în comportare. Aș vrea să mai spun că Angela Gherghel și-a câștigat simpatia întregii comunități. Ea este prezentă întotdeauna la viața obștească, la cîmîrul cultural, la sfatul popular și în alte activități pe care le desfășoară cetățenii comunei noastre. Dintre kolegele mele, merite deosebite în activitatea didactică are și învîțătoarea Ecaterina Gugulescu. Dar nu la asta mă voi opri. Aș

închin rîndurile de față soției mele, bunei și devotatei mele tovarășe de viață. Cînsnicia noastră a împlinit 18 ani. În tot acest timp am fost alături și la bucurii și la necazuri. Soția mea mi-a fost, în toate împrejurările, un sprijin de nădejde, un om care m-a înțeles și m-a ajutat. În cîmîrul nostru, ea știe să creeze o atmosferă caldă, primicioasă, familiară. Chiar dacă este obosită, ne întîmpină întotdeauna cu zîmbetul pe buze, cu o vorbă caldă, cu o mîngiere. Nu este lucru ușor să îi, în același timp, o bună gospodină, o mamă grijulie și o educatoare pricepută. Dar ea știe să imbine toate aceste calități. Copiii noștri — Emilia, de 10 ani, elev în clasa a III-a, și Mihaela, care abia a împlinit un an — poartă întotdeauna urmele minilor ei îndemnice și grijulii. Ioana își găsește timp, atunci cînd eu sînt ocupat, să controleze lecțiile băiatului, fără a o neglija nici pe Mihaela. Cu alți mii mari îi sînt meritele, cu cît și ea lucrează în producție. Întreprinderea „Crimul” este aprăcită ca o muncitoare pricepută.

Tovarășilor de viață și de muncă, soții și mame devotate le adresez o dată mai mult, în această zi, cuvinte de înaltă prețuire, urări de succes și fericire.

Vasile TUDOSIE
electrician la Uzina textilă
„7 Noiembrie”, București

vrea să spun că ieri am fost unul din mii de alegători care i-am dat cu încredere votul. Pentru activitatea fructuoasă depusă pe tărîm obșteac, împlinită cu cea pe care o depune în școală, ea a fost propusă de cetățenii din circumscripția nr. 12 ca deputată în sfatul popular al comunei Segarcea. S-ar conveni să spun despre fiecare dintre kolegele mele cîteva cuvinte de laudă pentru neobosită lor muncă de educatoare. Pentru toate acestea, de ziua lor, vreau să le urez pe această cale sincere felicitări și urări de noi succese.

Prof. Gheorghita LIȚU
școala generală de 8 ani
din comuna Segarcea,
regiunea Oltenia

